

NA DIE ENE
NACHT!

Jolanda Beense

NA DIE ENE NACHT!

Self-Publish Uitgeverij: Mijnbestseller.nl
Oorspronkelijke titel: SOS!
Huidige titel: Na die ene Nacht!
Auteur en Omslagontwerp: Jolanda Beense
ISBN: 9789403758428
©2024 / Jolanda Beense
Druk 1/2024 Mijn bestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Preview

Als een opgejaagd dier rent Maria haar vrij woning binnen. ‘Alsjeblieft, geen vragen stellen,’ roept ze en ze kijkt de twee zwartharige - met paarse highlights - en in zwart geklede gothic meisjes in de huiskamer dwingend aan, ‘maar luister goed. Ga allebei als de bliksem wat spullen inpakken. Alleen het hoognodige en haal Joeri uit zijn bedje. We worden over tien minuten opgehaald. Uitleg volgt later.’

Dian en Elayna wisselen een bezorgde blik met elkaar, om vervolgens snel op te staan, naar hun slaapkamers te rennen en hun tassen te pakken.

Dian komt als eerste terug in de donker gemaakte huiskamer. Even later volgt Elayna met de in zijn oogjes wrijvende Joeri in haar armen. Maria heeft alle lampen uitgedraaid. Het enige zwakke licht dat nog schijnt, komt van een klein zaklampje.

Maria begint de kamer op en neer te lopen. Om de haverklap loopt ze naar het raam, waar ze voorzichtig het zwarte gordijn een klein stukje opzij schuift, om het vervolgens weer te laten vallen. Met een gefronst voorhoofd kijkt ze op haar horloge. Wat kunnen tien minuten toch lang duren.

Precies op het moment dat de tien minuten eindelijk voorbij zijn, knerpen de banden van een auto op het grind van de oprijlaan van Maria’s huis.

Maria loopt naar de voordeur en kijkt uiterst voorzichtig om het hoekje. Er staat een donkere Mercedes op het pad te ronken, zonder dat hij zijn lichten aan heeft. De chauffeur knippert de koplampen van zijn auto even aan en snel weer uit. Dat is voor Maria een teken dat de kust veilig is. Snel gaat ze de meisjes en Joeri halen. Met z’n allen rennen ze naar de auto, gooien hun tassen in de kofferbak en stappen in. Ze zitten nog maar net in de gordels of de auto gaat er vliegensvlug vandoor.

De chauffeur scheurt over de wegen. Na ruim twee uur komen ze bij een afgelegen huis aan. Maria stapt uit en haalt haar tas uit de achterbak. Elayna en Dian volgen haar voorbeeld. De chauffeur keert zijn auto en rijdt snel weer weg. Op hetzelfde moment gaat de voordeur van het huis open. Er verschijnt een man in de deuropening. Een man die ze kennen. Het is de man van de ID-kaarten.

De man van de ID-kaarten wenkt hen haastig naar binnen. Hij brengt ze naar een ouderwets ingerichte huiskamer, die slechts verlicht wordt door een schemerlampje.

Elayna en Dian gaan met Joeri en de man van de ID-kaarten aan een zwaar donkereikenhouten eettafel zitten. Maria is te gespannen om te gaan zitten. Steeds maar weer loopt ze naar het raam, bang dat er ieder moment iemand verschijnt.

‘Maria, wat is er toch met je aan de hand?’ vraagt Dian bezorgd. ‘Zo kennen we je helemaal niet. Normaal gesproken ben je een zelfverzekerde vrouw, die de kaas niet van haar brood laat eten.’

Maria kijkt Dian en Elayna vertwijfeld aan. Daarna spreekt ze de meisjes ernstig toe. ‘Luister goed, en schrik niet. Ik zit in de drugshandel.’

Elayna slaat meteen een hand voor haar mond. ‘In de drugshandel?’

‘In de drugshandel, ja. Daarom wil mijn hele familie niets met mij te maken hebben. Ik heb geprobeerd jullie erbuiten te houden, maar er is iets gebeurd, waardoor ik genooddaakt ben jullie het een en ander uit te leggen. Ik doe opdrachten uit naam van de grootste drugsbende van België. Deze bende is extreem gevaarlijk en schuwen geen geweld. Als een deal mislukt of als iemand de boel verlinkt, leggen de leiders alle betrokken mensen van de betreffende deal om. Ze komen net zo lang achter je aan tot ze je te pakken hebben gekregen. En dan... paf! Zonder pardon.’ Terwijl ze dat zegt, houdt Maria haar hand in de vorm van een pistool tegen haar hoofd en de meisjes huiveren.

Maria haalt haar arm weer naar beneden en vervolgt haar verhaal. ‘Vandaag is er een zeer belangrijke deal fout gegaan. We zijn verlinkt door iemand uit mijn eigen groep. Toen ik een pakket met drugs op de afgesproken plek wilde afleveren, wemelde het daar van de politie. Natuurlijk ben ik snel weggereden, mijn mededealers werden wel opgepakt. Zij zullen ondervraagd worden, dus het zal niet lang duren voor mijn naam valt en de politie achter mij aan komt.’

‘Moet je dan de gevangenis in?’ vraagt Elayna.

‘Als de politie mij te pakken krijgt, ga ik voor jaren de bak in. Dat is nog niet eens het ergste. Wat vele malen erger is, is dat ik vroeg of laat de leiders van de drugsbende achter mij aankrijg.’

Dian knikt bedremmeld. ‘Vandaar dat je halsoverkop van huis moest vluchten. Je bent je leven niet meer zeker.’

‘Dat is één ding wat zeker is, maar er is nog een andere reden waarom de leiders achter mij aan komen. Omdat ik de drugs niet meer af heb kunnen geven, zullen ze denken dat ik het nog in mijn bezit heb. Ze zullen niet rusten voor ze dat terug hebben. Nu heb ik dat pakket expres achtergelaten in mijn

huis, in de hoop dat de leiders het daar zullen vinden en mij verder met rust gaan laten. Maar ik ben bang dat dit ijdele hoop is, ze hebben nog nooit een uitzondering gemaakt.'

'Wat zijn nu de gevolgen van dit alles, Maria?' vraagt Dian.

Maria schraapt nogmaals haar keel. 'Nooit van mijn leven kan ik terugkeren naar mijn huis in Bredene. Ik zal van uiterlijk en identiteit moeten veranderen, wil ik nog een enigszins veilig leven hebben. Helaas is dat lang niet voldoende. Zodra mijn nieuwe identiteitskaart klaar is, vertrek ik uit België en zal ik voorgoed verdwijnen.'

'En wij?' dringt Dian aan. 'Moeten Elayna en ik terugkeren naar Nederland nu je uit België vertrekt?'

Maria schudt spijtig haar hoofd. 'Laat ik beginnen met het feit dat de leiders van de drugsbende echt alles over mij weten, dus ook dat jullie in mijn leven zijn gekomen. Als ze mij niet kunnen vinden, gaan ze achter jullie aan om informatie over mij te krijgen.'

Dian trekt wit weg. 'Wat betekent dat voor Elayna, Joeri en mij?'

'Dat betekent dat jullie ook niet meer veilig zijn.'

Elayna en Dian wisselen geschrokken een blik met elkaar.

'En nu?' vraagt Elayna, terwijl ze zenuwachtig aan haar lange zwarte haar met paarse highlights plukt.

'Tja, bij mislukte deals zijn er al heel wat families door de leiders omgebracht. Hoezeer het mij ook spijt dat ik jullie in deze situatie heb gebracht, jullie zullen voor jullie eigen bestwil met mij mee moeten komen. Om net als ik voor altijd te verdwijnen. Er zal ook nooit meer een weg terug zijn.'

'Nooit meer?' stamelt Dian, en de tranen springen in haar ogen. 'Nee, Maria, alsjeblijft, dit kun je ons niet aandoen. Mijn ouders zullen voor altijd in het onwetende blijven over onze verblijfplaats. Daardoor kan ik het nooit meer goed maken met ze.'

'En Joeri dan?' doet ook Elayna een duit in het zakje. 'Als wij voorgoed moeten verdwijnen, zal hij nooit kennis kunnen maken met zijn vader.'

Voor hun veiligheid moet Maria streng zijn. 'Er mag nooit meer contact opgenomen worden met iemand uit jullie oude leven. Nooit! Eén moment van zwakte en je brengt niet alleen jezelf in gevaar, maar ook ons of zelfs degene met wie je contact hebt gehad. Begrijpen jullie dat?'

De afschuwelijke waarheid van het woordje 'nooit' dringt tot Dian door. Nooit van haar leven zal ze haar ouders en broertjes nog zien. Nooit zal ze haar lieve en knappe Richard weer in haar armen kunnen sluiten. Er mag ook

nooit meer contact met hen opgenomen worden. Haar onderlip begint te trillen en niet veel later barst ze in snikken uit.

Ook Elayna kan haar tranen niet bedwingen. Ze slaat haar handen vertwijfeld voor haar gezicht en wiegt heen en weer. Het leven van Dian, Joeri en haar is in één klap veranderd in een nachtmerrie en dat is haar schuld. Waarom had ze niet beter naar de waarschuwingen van haar ouders geluisterd? Waarom had ze zich over laten halen om toch naar de discotheek te gaan? Ze had daar helemaal niet mogen zijn van haar ouders...

DEEL 1.

1.

‘Naar de discotheek?’ roept haar moeder, alsof het een vies woord is. ‘O nee, geen sprake van. Nette meisjes zoals jij horen niet in discotheken. De meisjes die daar wel komen zijn losbollen. Zoek dus maar een andere uitgaansgelegenheid uit.’

Inwendig zuchtend leunt Eva tegen de deurpost van de keuken, friemelend aan de puntjes van haar lange goudblonde vlecht. Heel haar leven gaat ze al gebukt onder de strikte regels van haar veel te strenge, en ook nog eens strenggelovige ouders. De kleding die ze aan mag, de manier waarop ze haar haar draagt, de tijdstippen dat ze moet bidden, haar omgang met vriendinnen, de plekken waar ze wel en niet mag komen, alles wordt door hen bepaald.

Twee jaar geleden had ze al een duidelijk nee gehoord op de vraag of ze mocht uitgaan.

‘Daar komt niets van in,’ had haar moeder met een afkeurende blik gezegd. ‘Je bent nog maar zestien jaar. Kom maar terug als je achttien bent, dan praten we verder.’

Vandaag is ze achttien geworden. De leeftijd waarin ze haar eigen regels zou mogen bepalen, toch? Nou, niet in huize de Jonghe.

‘Mijn vriendinnen mogen anders wel naar de discotheek,’ probeert ze nog.

Haar moeder droogt haar handen af aan haar gebloemde schort, draait het gas laag van het fornuis en keert zich naar haar toe. ‘Daar hebben je vader en ik niets mee te maken, Eva. Jij bent een geschenk van God en wij moeten je beschermen tegen al het kwade dat je tegen zou kunnen komen. Er wordt ontzettend veel alcohol gedronken in dat soort gelegenheden en je vader en ik willen niet dat je daarmee in aanraking komt. Bovendien loopt daar alleen maar gespuis rond.’

Eva staart naar een gaatje in de zwarte kous van haar rechtervoet. ‘Zal me heus wel netjes gedragen, hoor,’ mompelt ze.

‘Hoe kunnen wij daarop vertrouwen, als je met meisjes met een vrije opvoeding omgaat, zoals bijvoorbeeld Anna.’

Ongemerkt rolt Eva met haar ogen. Anna is haar allerbeste vriendin, toch heeft haar moeder altijd kritiek op haar. Alleen maar vanwege het verschil in opvoeding en geloof.

Acht jaar lang waren Anna en zij elkaars buurmeisje geweest in het strenggelovige dorpje Egelanderveen. Vanwege het verschil in geloof wilden

haar ouders geen contact met de in hun ogen veel te modern geklede ouders van Anna. Het bleef bij een beleefde hallo als ze elkaar tegenkwamen, soms een klein praatje, meer ook niet. Voor kinderen had haar moeder een zwak en Anna was wel altijd welkom bij hen thuis geweest. Tenminste, toen zij nog klein was, want hoe ouder Anna werd, hoe meer haar vrije opvoeding merkbaar en zichtbaar werd. Dat werd haar moeder uiteindelijk een doorn in het oog. En o, wat was ze blij, toen Anna met haar ouders naar een groter huis in het vier kilometer verderop gelegen dorp Berenwoude verhuisde, omdat er twee broertjes op komst waren. Zelf was ze er wekenlang kapot van, zo bang was ze dat ze Anna nooit meer zou zien. Gelukkig bleef Anna haar trouw.

‘Van alle kinderen in onze straat was jij de enige die met mij wilde spelen,’ had ze gezegd, ‘en ook al heb ik nu nieuwe vriendinnen, jij blijft voor altijd mijn hartsvriendin.’ Ze meende het en in de loop der jaren was hun vriendschap alsmat hechter geworden.

Tot groot ongenoegen van haar moeder. ‘Ik krijg steeds meer het gevoel dat Anna een slechte invloed op je heeft. Het zou me niets verbazen als dat idee van de discotheek bij haar vandaan komt. Door Anna krijg je verkeerde gedachten en trek je ons geloof in twijfel.’

‘Dat is niet waar,’ werpt Eva er fel tegenin, ‘vraag me alleen af waarom ik nooit iets mag van jullie. Alsof ik nog een klein kind ben.’

Van schrik slaat haar moeder haar hand tegen haar borst. ‘Evaline! Die brutaliteit is een zware zonde.’ En heen en weer zwaaiend met haar wijsvinger steekt ze een preek af over de tien geboden van God en welke straf erop staat als Eva zich daar niet aan houdt. ‘Ga naar je kamer om af te koelen, en waag het niet om nog eens zo te spreken, anders mag je vanavond helemaal niet meer uit.’

Met gloeiende wangen draait Eva zich om en vlucht de trap op naar haar vrolijk gekleurde slaapkamer, waarin ze duidelijk laat zien dat roze haar lievelingskleur is. Daar laat ze zich met een diepe zucht op haar bed vallen. Haar moeder is zó bekrompen. Zelfs op haar verjaardag weet ze nog haar dag te verpesten. Ertegenin gaan heeft totaal geen zin, haar moeders regels zijn nou eenmaal wet en als ze het wel doet, is ze brutaal.

Eva slaakt nogmaals een zucht. Bij het opstaan had ze zich nog blij gevoeld over het uitgaan. Een mooier verjaardagscadeau had je haar niet kunnen geven op deze zonnige zaterdag, midden in de maand mei. En omdat haar ouders nooit verjaardagsfeestjes geven had ze kunnen gaan en staan waar ze maar wilde. Helaas had ze dat verkeerd gedacht. Anna gaat dit vast niet leuk vinden.

Met een somber gevoel pakt Eva haar mobiel onder haar kussen vandaan en belt Anna. ‘Ik mag niet,’ zegt ze en ze vertelt over de argumenten van haar moeder.

‘Tjee, wat een onzin, zeg,’ roept Anna verontwaardigd. ‘Je moeder mag wel wat meer vertrouwen in je hebben. Ja, er wordt alcohol gedronken in discotheken, dat betekent toch niet dat jij dat dan ook gaat doen?’

‘Dat is wat ik ook al tegen mijn moeder zei.’

Anna zucht luid. ‘Ze moet eens leren je wat meer los te laten. Haar denkwijzen zijn verschrikkelijk ouderwets. Bovendien brengt ze onze plannen in de war.’

Een paar maanden geleden hadden Eva en Anna al besloten om naar de discotheek in het verderop gelegen stadje Aldere te gaan, zodra Eva achttien jaar was geworden. Deze discotheek is vrij nieuw en ze hadden er goede berichten over gehoord en gelezen. De discotheek heeft een grote dansvloer en er wordt goede muziek gedraaid. Plus dat er elke zaterdag een andere DJ aanwezig is, ieder met zijn eigen muziekstijl. Veelbelovend dus, maar onbereikbaar geworden voor Eva.

‘Tenzij... je durft te liegen tegen jouw moeder,’ stelt Anna voor.

‘Liegen?’ stamelt Eva verbijsterd.

‘Ja, liegen. Zeg je gewoon dat we naar de bioscoop gaan en dat mijn vader ons wegbrengt en weer ophaalt. En als je dan toch bezig bent: vraag dan gelijk of je bij mij mag logeren, omdat het wat aan de late kant kan worden. Mijn ouders zijn dan toch niet thuis; ze gaan met mijn broertjes mee naar Brabant, voor een of andere duf voetbaltoernooi.’

2.

Eva denkt diep na. Liegen is een grote zonde, daarom heeft ze dat nog nooit gedaan. Nu ze toch geen vrijheid heeft om naar de discotheek te gaan, kan ze het best eens proberen. Het is alleen makkelijker gezegd dan gedaan. Ze plukt meer dan ooit aan haar vlecht als ze haar moeder vertelt over de zogenaamd gewijzigde plannen. Bang dat haar moeder door de leugen heen prikt, want ze weet maar al te goed wat de consequenties zijn. Ze zal minstens een week naar haar kamer verbannen worden met alleen water en brood. Plus dat ze driemaal per dag zware preken te horen krijgt. Tenminste, daar dreigen haar ouders altijd mee, als ze het ooit in haar hoofd haalt om tegen hun regels in te gaan.

Tot haar opluchting gelooft haar moeder haar en geeft haar toestemming. Ze heeft alleen nog wel een bedenking over het logeren.

‘Hoezo logeren? Je kunt toch na de film direct naar huis komen?’

‘Eh, ja, dat kan wel,’ stottert Eva, ‘alleen begint de film pas om tien uur. Als ik laat thuiskom, maak ik papa misschien wakker. Dat gaat hij vast niet leuk vinden.’

‘Daar heb je wel een punt. Je vader kan er altijd slecht tegen wanneer hij uit zijn slaap wordt gehaald. Maar hoe laat noem jij laat? Na middernacht is het zondag en hoor je thuis te zijn. Hoe weet ik dat je dat bent?’

‘Door het te beloven,’ antwoordt Eva zonder te blikken en te blozen. ‘De film is rond half twaalf afgelopen en de rit van Aldere terug naar Berenwoude duurt met de auto nog geen kwartier.’

‘Goed, vooruit dan. Je mag bij Anna logeren, en ik vertrouw erop dat jij je aan je woord houdt. Wel verwacht ik dat je morgen gewoon op tijd in de kerk zit, anders gebeurt het nooit meer.’

‘Wauw, niet te geloven,’ roept Anna, nadat Eva haar teruggebeld had om te vertellen dat ze toch uit mag gaan. ‘Het is je gelukt!’

‘Ja, hè?’ roept Eva terug. ‘Ben er zelf nog helemaal verbaasd over.’

‘Ik nog het meest. Ik had niet verwacht dat je daadwerkelijk zou gaan liegen. Je bent nooit eerder tegen de regels van jouw ouders ingegaan.’

‘Het was ook niet makkelijk.’

‘Dat geloof ik graag. Nou, Eva, dit wordt jouw dag. Kom zo snel mogelijk naar mij toe, want je moet jouw eigen cadeautje passen.’

‘Mijn eigen cadeautje passen?’ stamelt Eva.

‘Ja, we gaan shoppen voor uitgaanskleding en jouw allereerste spijkerbroek krijg je van mij.’

Tegen enen vertrekken Eva en Anna met de bus naar Katzendoorn. Het is ongewoon warm voor de tijd van het jaar, daarom is het ook niet druk in de brede winkelstraat. De mensen wapperen met folders of zoeken de schaduw op, maar Eva en Anna trekken zich niets van de hitte aan. Ze struinen op hun gemak de vele winkels af, op zoek naar de juiste spijkerbroek. Op het laatst gaan ze een groot warenhuis binnen.

Voor Anna is het nooit moeilijk kiezen. Ze is modebewust, weet altijd precies wat ze wil, en met haar lange hoogblonde haren, haar lengte van één meter vijfenzeventig en haar slanke postuur staat alles wat ze draagt haar goed. Ze vindt al gauw een spijkerbroek die mooi om haar heupen zit.

Daarentegen voelt Eva zich steeds meer bezwaard. ‘Anna, weet niet of ik het nou wel moet doen. Liegen tegen mijn moeder is nog tot daaraantoe, maar mijn geloof vereist nou eenmaal bepaalde kledingvoorschriften.’

‘Eva, kom op,’ roept Anna, terwijl ze naar Eva’s kleding wijst. ‘In die onmodieuze rokken en hooggesloten truitjes kan je echt niet naar de discotheek, hoor.’

‘Mijn ouders zullen het niet tolereren als ik ineens met die spijkerbroek thuiskom.’

Anna haalt haar schouders op. ‘Bewaar je hem toch bij mij thuis? Dan komen ze er ook niet achter.’

‘Oké, als we het zo kunnen doen, doe ik het. Alleen ben ik een stuk kleiner dan jij. Die broek zal mij heel anders staan.’

Anna rolt met haar ogen en duwt haar naar de pashokjes. ‘Pas hem nou maar eerst aan, zeurpietje, we schelen maar vijf centimeter.’

Eva neemt de spijkerbroek van Anna over en gaat een pashokje in, waar ze op een stoel gaat zitten om zich in die broek te wurmen.

‘Ik zoek ondertussen nog even naar een bijpassende blouse,’ hoort ze Anna achter het gordijn zeggen. Op het moment dat ze de broek eindelijk aanheeft, hoort ze de stem van Anna alweer. ‘Eva, heb je die broek nou al aan?’

Eva schuift de gordijnen van het pashokje opzij, maar blijft met opgetrokken schouders staan waar ze staat.

Anna trekt haar naar buiten en laat haar blik over haar heengaan. ‘Zo, hé, die broek staat je fantastisch.’

‘Mmmm, als jij het zegt,’ zegt Eva timide.

‘Is er een probleem dan?’

‘Kijk dan,’ zegt Eva, wijzend naar haar voeten. ‘De pijpjes komen helemaal tot op de grond.’

‘Is dat alles?’ grinnikt Anna. Ze knielt en slaat de pijpjes van Eva’s spijkerbroek twee keer smal om. ‘Ziezo, probleem verholpen, en zo lijkt jouw broek net iets anders dan de mijne. Ben je nu wel tevreden?’

Eva bekijkt zichzelf nog een keer in de spiegel. ‘Ja, zo wil ik hem wel.’

‘Goed zo. En als je dit erbij koopt, is het plaatje helemaal compleet.’ Anna houdt haar een zachtroze blouse voor. ‘Dan neem ik de witblauwe.’

Nadat Eva en Anna ook nog bijpassende schoenen hadden uitgezocht, rekenen ze alles af bij de kassa. Buiten in de hitte trakteren ze zichzelf nog op een ijsje en gaan daarna naar huis.

3.

Op Anna's slaapkamer haalt Eva haar nieuwe kleding uit de tas, knipt de prijskaartjes eraf en trekt het aan.

‘Goh, je ziet er zoveel leuker uit in die broek,’ zegt Anna, nadat ze haar vriendin van top tot teen bekeken heeft. ‘Jammer dat je er niet altijd zo bij kunt lopen. Maar Eva, vandaag is, zoals ik al eerder zei, jouw dag. Jouw ouders kunnen die niet meer van je afpakken.’ Ze neemt de goudblonde vlecht van Eva in haar hand en laat hem bedenkelijk door haar vingers glijden. ‘Er ontbreekt nog een ding. Bij jouw nieuwe kleding hoort natuurlijk ook een andere haarstijl. Vind je het daarom goed, als ik jouw haar in een leuk model breng?’

‘Eh... jawel,’ antwoordt Eva aarzelend, ‘als je het maar niet knipt. Mijn moeder zal door het lint gaan, wanneer ik ineens met kortere haren thuiskom.’

‘Wees maar niet bang,’ stelt Anna haar gerust. ‘Er komt geen schaar aan te pas.’ Voor het tweede jaar op rij zit Anna op haar kappersopleiding. Ze had vaak aan Eva gevraagd of zij een keer model wilde staan. Helaas had Eva's moeder iedere keer nee gezegd. Al vanaf dat Eva acht jaar was had zij het lange haar van haar dochter strak naar achteren in een vlecht gebonden. ‘Nette meisjes lopen niet te koop met losse haren!’ had zij als argument gegeven en om het goede voorbeeld te geven, droeg en draagt zij haar eigen lange donkerblonde haren altijd in een lage strakke knot.

Ook Eva heeft haar haar nooit meer anders gedragen dan in een vlecht. Nu gaat Anna daar eindelijk verandering in brengen. Al is het alleen maar voor in de discotheek, en een beetje aarzelend nog gaat Eva op de stoel zitten die vlak voor Anna's kaptafel staat.

‘O, néé. Je mag pas kijken, wanneer ik helemaal klaar ben,’ roept Anna. Ze dekt de spiegel af met een handdoek en gaat aan de slag. Met haar vingers haalt ze de vlecht uit elkaar en borstelt het haar van Eva net zo lang tot alle knopen eruit zijn. Vervolgens zorgt ze er met een krultang voor dat het haar nog meer gaat krullen dan het al doet. Aansluitend steekt ze het haar lichtjes op met spelden en haarlint, waarbij ze een klein gedeelte van het haar nog losjes op de rug van Eva laat hangen. Daarna pakt ze haar nieuwe make-updoos erbij en maakt Eva subtiel op met zachte pasteltinten, die goed bij haar roze blouse en groenblauwe ogen passen.

Enmaal klaar bekijkt ze het resultaat van haar werk met een kritische blik

en ze is even sprakeloos. Eva bezit een klassieke schoonheid, die ze nooit eerder bij haar gezien heeft.

‘Anna, waarom zeg je nu niets?’ vraagt Eva argwanend. ‘Ik zie er toch niet uit als een clown, hè?’

Anna schiet in de lach. ‘Nee, natuurlijk niet, je bent gewoon supermooi. Kijk maar.’ Met een zwaai haalt ze de handdoek van de spiegel af.

Eva slaat haar hand voor haar mond. Terwijl ze langzaam opstaat van haar stoel, kijkt ze met grote ogen in de spiegel. ‘Tjee, Anna, ik herken me zelf amper nog,’ fluistert ze.

Terwijl Eva zichzelf van alle kanten bekijkt, maakt Anna snel en handig haar eigen lange hoogblonde haren op, en in dezelfde stijl die ze Eva heeft gegeven. Nadat ze ook make-up heeft aangebracht, is ze eindelijk tevreden. Ze pakt haar mobiel, maakt een foto van hen beiden en plaatst hem op Facebook.

‘Nee, niet doen!’ roept Eva vol schrik. ‘Stel dat mijn moeder de foto ziet? Dan kan ik het wel vergeten om ooit nog uit te mogen.’

‘Hé, niet bang zijn,’ zegt Anna en ze slaat een arm om haar heen. ‘Jouw moeder kennende zit ze vast niet op social media.’

Voor Eva de kans krijgt om hierop te reageren, blijft Anna’s mobiel. Er zijn verschillende berichten onder haar foto verschenen. Vrienden van haar, die Eva nog niet zo goed kennen, vragen zich af wie dat mooie meisje is dat naast haar op de foto staat.

Als jullie willen weten wie zij is, kom dan vanavond naar de discotheek in Aldere. Daar kun je haar ontmoeten, schrijft Anna als antwoord terug en ze voegt er een gekke smiley aan toe.

‘Ze zullen versteld staan als ze zien dat jij het bent,’ grinnikt ze en ze klapt haar mobiel dicht. ‘En Eva, wen maar aan al die complimenten,’ zegt ze, als ze Eva er ongemakkelijk bij ziet staan, ‘ik weet zeker dat je vanavond de jongens van je af moet slaan.’

Eva en Anna gaan naar beneden om het eten klaar te maken. Ze komen in een modern ingerichte, maar stille huiskamer.

O, ja, de ouders en broertjes van Anna zijn niet thuis, zegt Eva in gedachten. Nou, als haar moeder had geweten dat Anna en zij alleen thuis zouden zijn in de nacht, had ze vast haar toestemming niet gegeven voor het logeren.

Het is bedrukkend warm in de huiskamer. Anna doet snel de schuifpui open. ‘Hopelijk wordt het dan wat koeler hier.’ Ze pakt Eva bij haar arm en neemt haar mee naar de keuken. ‘Zeg maar waar je trek in hebt.’

‘Pizza,’ roept Eva uit de grond van haar hart. ‘Wij eten dat nooit thuis.’

Terwijl de geur van hun pizza’s de kamer vult, horen ze plotseling het gerommel van naderend onheil. Dat kon ook niet uitblijven na die extreme hitte van overdag. Anna doet gauw een lamp aan in de snel donker wordende huiskamer. Daarna rent ze naar de schuifpui om hem te sluiten.

Eva gaat naast haar staan en kijkt bezorgd naar buiten.

De hele dag had er nog geen zuchtje wind gestaan, nu waait het als een gek en de regen stort met bakken uit de hemel. Al gauw flits de ene bliksem-schicht na de ander door de grauwe lucht, wat meteen gevolgd wordt door enorme donderklappen.

Eva’s hart gaat sneller bonken, ze heeft een slecht gevoel over deze avond.

‘Ga daar echt niet doorheen fietsen, hoor,’ zegt ze met een benauwde stem. ‘Misschien moeten we ons avondje uit toch maar uitstellen.’

‘Ben je gek!’ roept Anna. ‘Hier hebben we weken, nee, wat zeg ik, maanden naar uitgekeken. Dat laten we ons echt niet meer afpakken.’ Ze kijkt op haar mobiel. ‘Zie, volgens Buienradar stopt het over een uur al met regenen. Zo niet, kunnen we altijd de bus nog pakken.’

4.

Eva en Anna trekken hun jassen aan, stoppen hun opgemaakte haren zorgvuldig in hun capuchons en fietsen naar Aldere toe. Het bos waar ze doorheen rijden ruikt lekker fris na die enorme regenbui, en ondanks dat er nu een waterig zonnetje schijnt, horen ze dat er nog steeds druppels van de bladeren naar beneden vallen.

Drie kwartier later arriveren ze bij de discotheek in Aldere. Ze geven hun jassen af bij de garderobe, fatsoeneren hun haar en gaan naar binnen. Daar kijkt Eva haar ogen uit. Felle discolampen schitteren over de groen met rood verlichte brede dansvloer, waar vele leeftijdsgenoten aan het dansen zijn en plezier maken. Naast de dansvloer staan groepjes jongeren met elkaar te kletsen en ook voor de bar hebben zich vele jongeren geschaard, bijna allemaal met een glas bier, wijn of frisdrank in hun handen.

Het thema van de avond is: ‘Muziek uit de jaren zeventig en tachtig’ en het nummer *You should be dancing* van de Bee Gees schalt uit de speakers. De sfeer is magisch en van opwinding voelt Eva haar hart sneller kloppen.

‘Anna!’ klinkt er ineens boven de harde muziek uit. Eva kijkt in de richting van het geluid en ziet een paar vriendinnen van Anna. De blondharige Laura, de roodbruinharige Mandy met haar kenmerkende krullen en sproeten en de uit Mexico afkomstige Isabelle en ze zwaaien enthousiast naar hen.

Anna zwaait terug, neemt haar bij de arm en loopt op hen af.

Eva voelt zich plotseling verlegen worden onder de nieuwsgierige en ongegeneerde blikken van Laura, Mandy en Isabel. Ze scannen haar van top tot teen en ze weet even niet hoe te reageren. Totdat een van hen haar herkent.

‘Jemig, Eva, ben jij dat echt?’ roept Laura vol verbazing. ‘Wat zie jij er schitterend uit, zeg.’

‘Nou, inderdaad,’ roepen Isabelle en Mandy in koor en ze overladen haar ook met allerlei complimenten.

‘Ik heb nooit geweten dat je haar zó prachtig is,’ gaat Laura verder. ‘Zo moet je het vaker dragen. Draai je eens om, zodat we je ook van achteren kunnen bekijken.’

Doordat Eva het niet gewend is om complimenten over haar uiterlijk te krijgen, aarzelt ze. Ze weet niet goed wat ze met het verzoek van Laura aan moet. Ten slotte spreidt ze haar armen en ze draait zich langzaam om. Net op dat moment lopen er twee jongens langs haar en ze kijkt pal in de diepdon-

kerbruine ogen van een van hen. De jongen met zijn ietwat lang gekrulde ravenzwarte haren is haar, net als de vriendinnen van Anna, openlijk en ongegeneerd aan het bewonderen. Haar adem stokt even in haar keel en ze draait zich snel terug naar Anna en haar vriendinnen. Ze lijken niets opgemerkt te hebben, ze praten nog steeds vol lof over haar nieuwe uiterlijk.

‘Hé, zullen we gaan dansen?’ stelt Anna voor, als het nummer *Thriller* van Michael Jackson gedraaid wordt.

Iedereen stemt toe en met zijn vijven begeven ze zich naar de dansvloer. Hoewel de dansvloer groot en breed is, is het er zo druk dat ze zowat tegen elkaar aangeplakt staan met dansen. Vele jongeren dansen allemaal dezelfde typische zombiedans uit *Thriller*, waardoor een groot deel van de dansvloer in beslag wordt genomen. Twee jongens trekken bijzonder veel aandacht. Het zijn de jongens die eerder langs Eva zijn gelopen. Ze dragen allebei een soortgelijke spijkerbroek met een wit overhemd, waarvan de mouwen zijn opgerold. Iedereen maakt ruimte voor hen vrij en moedigt hen aan, want die jongens kunnen wel erg goed dansen. Hun bewegingen zijn natuurlijk en soepel, te vergelijken met die van Michael Jackson.

Eva kan haar ogen niet van hen afhouden. Ook Anna houdt haar blik op hen gericht. In tegenstelling tot de jongen met de ietwat lange zwarte haren, heeft de andere jongen juist kort nonchalant korte blond haar. Hij is iets langer dan de zwartharige jongen en ook iets slanker.

Op een gegeven moment voelt Eva de blik van de zwartharige jongen op haar rusten. Haar hart maakt een sprongetje, haar wangen kleuren en ze weet niet hoe snel ze de andere kant op moet kijken. Wanneer ze een paar tellen later weer zijn kant opkijkt, gewoon, omdat ze dat om onverklaarbare redenen niet kan laten, heeft hij nog steeds zijn blik op haar gericht. Hij lacht haar zelfs toe. Dat wordt haar teveel en ze draait zich gauw weer om. ‘Zullen we wat gaan drinken?’ vraagt ze aan Anna en haar vriendinnen. Niet dat ze nu echt dorst heeft, maar ze wil zo snel mogelijk van de dansvloer af.

Nadat Laura, Isabelle en Mandy hebben gezegd liever te blijven dansen, wurmen Eva en Anna zich al duwend door de menigte naar de bar toe. Twee jongens staan net op van hun krukken en ze nemen hun plaats in. Ze bestellen allebei een cola.

‘Zag je hoe die jongen met dat blonde haar danste?’ zegt Anna met bewondering in haar stem.

‘Ja,’ antwoord Eva, terwijl ze in gedachten verzinkt, ‘en hij is net zo goed als die jongen met dat zwarte haar.’

Alsof ze het over de duvel hebben, nog geen vijf tellen later staan de jongens ineens naast hen aan de bar. De blonde jongen bestelt twee biertjes, geeft er één aan zijn vriend en wendt zich daarna tot hen allebei.

Anna draait zich om en kijkt hem zeer uitdagend aan. De jongen raakt daardoor zichtbaar in de war.

5.

Anna schiet inwendig in de lach, ze had de blonde jongen maar mooi overdonderd met haar uitdagende blik. Dat effect bereikt ze vaker bij jongens. Het is een spel van haar, hopen haar gelijke te vinden. In de meeste gevallen weten de jongens dan niets meer te zeggen en druipen af, maar de blonde jongen weet er op het laatst toch nog een ‘Jullie komen vast niet uit Aldere’ uit te kramen.

‘Wat zei je?’ vraagt Anna en ze houdt gekscherend een hand voor haar oor. ‘Ik versta je niet. De muziek staat zo hard.’

‘Ja, gooi het daar maar op,’ grinnikt de jongen. ‘Eén nul voor jou, ik was totaal niet origineel met mijn zin. Maarre... heb ik gelijk?’

‘Is het zo duidelijk te zien dan dat wij niet uit Aldere komen?’

‘Nou, nee,’ zegt de jongen, terwijl hij zich achter zijn oor krabt. ‘Wij hebben jullie alleen nooit eerder gezien hier.’

‘Dat klopt. Het is de eerste keer dat we hier zijn, en we komen inderdaad niet uit Aldere, maar uit Berenwoude en uit Egelanderveen.’

‘Zo, dat is bepaald niet om de hoek.’

‘Tja, de discotheek in Berenwoude is maar klein, meer iets voor vijftien- en zestienjarigen. Op een gegeven moment verlangde ik wel naar iets anders. Bovendien wilden we vanavond een speciale plek om uit te gaan. We vieren de achttiende verjaardag van mijn vriendin hier.’

De blik van de blonde jongen verschuift zich naar Eva. ‘Dus jij bent jarig vandaag. Nou, schone dame, mag ik je dan van harte feliciteren?’ Hij pakt haar hand en plant er sierlijk een kus op.

Eva wordt rood tot achter haar oren. Ze mompelt een dank je wel, trekt haar hand terug en wendt snel haar gezicht af.

‘Let maar niet op hem, hoor,’ zegt de jongen met het zwarte haar tegen haar. ‘Mijn vriend is een onverbetterlijke Don Juan.’ Ondertussen doet hij meerdere pogingen om haar blik op te vangen, maar Eva blijft hardnekkig de andere kant opkijken.

‘Romeo,’ lacht de blonde jongen en hij geeft zijn vriend een por. ‘Je mag wel zeggen dat ik een Don Juan ben, jij kunt er ook wat van.’

De zwartharige jongen kijkt even verstoord op en lacht daarna ook.

‘Nou, zo te horen mogen wij wel oppassen voor jullie,’ zegt Anna op quasi bange toon.

‘Voor ons?’ vraagt de blonde jongen en hij trekt een onschuldig gezicht. ‘Hoe kom je daar nu bij?’

‘Wou je beweren van niet dan?’ vraagt Anna, terwijl ze haar handen in haar zij plant. ‘Overtuig me dan maar van het tegendeel.’

Met zijn lichtbruine ogen dichtgeknepen tot spleetjes, neemt de blonde jongen haar onderzoekend in zich op. ‘Weet je, ik mag jou wel, en ik wil mij graag aan jou voorstellen. Ik ben Richard Roodestein.’

‘Zo, jij hebt een dure naam,’ zegt Anna, de draak met hem stekend. ‘Straks moet ik nog Mister Richard tegen je zeggen.’

Richard grinnikt. ‘Alsjeblieft niet, zeg. Ik kom uit een doodnormaal gezin.’

‘Pfff, gelukkig dan maar,’ zegt Anna overdreven van opluchting. Daarna wendt ze zich tot de zwartharige jongen. ‘En jij? Heb jij net zo’n dure achternaam als je vriend?’

‘O, nee, zeker niet,’ lacht hij. ‘Mijn naam is Danny Suárez. Ik ben een oer-Hollandse jongen, maar met een Spaanse vader. Hij is overigens geen familie van de beroemde voetballer uit Barcelona. Ik vertel het er maar bij, voor je ook commentaar op mijn achternaam hebt.’

‘Ik zou niet durven,’ zegt Anna met een grijns, ‘maar vergeleken met jullie hebben wij gewone achternamen. Ik ben Anna van de Meren en mijn vriendin hier heet Eva de Jonghe.’

‘Nou, Eva en Anna, leuk kennis met jullie te maken,’ zegt Richard statig, en rollend met zijn arm maakt hij een sierlijke buiging.

Eva en Anna kijken elkaar aan en schieten in de lach. Richard speelt zijn rol als deftig persoon wel heel erg goed.

‘Jullie hadden trouwens veel bekijks op de dansvloer,’ zegt Anna.

Richard haalt zijn schouders op. ‘We dansten alleen maar. Niets bijzonders. Maar nu we het toch over het dansen hebben, wil je misschien?’ Hij zet zijn inmiddels lege glas op de bar en steekt zijn arm naar haar uit.

Anna trekt een bedenkelijk gezicht. ‘Mmmm, dansen. Weet je dat wel zeker? Misschien ben ik wel een hork in het dansen.’

‘Daar kunnen we maar op één manier achter komen,’ lacht Richard en hij steekt opnieuw zijn arm naar haar uit. ‘Kom je?’

Anna springt van haar kruk en haakt haar arm in de zijne. Terwijl Richard haar meeneemt naar de dansvloer, zegt ze: ‘Jij gaat er eeuwig spijt van krijgen mij ten dans gevraagd te hebben, jongen.’

Danny gaat naast Eva op de vrijgekomen kruk zitten en leunt losjes tegen de

bar aan. ‘Zo, nu kunnen wij ook eens praten samen. Mijn vriend is altijd zo nadrukkelijk aanwezig.’

Eva draait haar gezicht naar hem toe en glimlacht. ‘Anna is net zo.’

‘O ja? Nou, dan hebben ze elkaar goed gevonden. Maar laten we het liever over jou hebben, Eva. Hoe komt het dat ik jou nooit eerder gezien heb?’

Eva haalt haar schouders op. ‘Het is mijn allereerste avondje uit.’

‘Wat?’ Ietwat ongelovig gaat Danny rechtop zitten. ‘Je bent nooit eerder uit geweest?’

‘Ik heb nou eenmaal strenggelovige ouders.’

‘Ah, ik begrijp het.’

‘Nee, je hebt geen idee,’ zegt Eva en ze kijkt van hem weg.

‘Ik heb inderdaad geen idee,’ zegt Danny, de pijn in haar ogen gezien hebbend, ‘maar ik heb twee vrienden in Egelanderveen wonen. Zij zijn ook strenggelovig opgevoed.’

Als door een angel gestoken draait Eva zich weer naar hem toe. ‘Jij hebt vrienden in Egelanderveen wonen? Zég alsjeblijft dat ze vanavond niet hier zijn.’

Niet-begrijpend legt Danny zijn hand op haar arm. ‘Waar ben je bang voor, lieverd?’

‘Mijn ouders. Zij weten niet beter dan dat ik naar de bioscoop ben.’

‘Ah, je bent dus een kleine zondaar. En ik maar denken dat je zo’n lief meisje bent. Maar even zonder gekheid... je hebt niets te vrezen van mijn vrienden, Eva. Ze zijn er inderdaad vanavond niet, ten tweede doen ze al een tijdje niets meer met hun geloof. Zij zullen dus wel de laatste zijn om je te verraden bij jouw ouders.’

Pfff, gelukkig dan maar.’

‘Mooi dat het je geruststelt. En Eva, ik ben blij dat jij en Anna ervoor gekozen hebben om naar deze discotheek te komen vanavond. Hopelijk ga je het hier net zo leuk vinden als ik, want dan krijg ik je vast vaker te zien.’ Terwijl hij dat zegt, kijkt Danny haar intens aan.

Eva wendt weer snel haar blik van hem af en er verschijnt opnieuw een bloos op haar wangen. Ondertussen friemelt ze met haar vingers aan de onderzoom van haar blouse.

Op het moment dat Glenn Medeiros’ love song *Nothings gonna change my love for you* door de speakers klinkt, springt Danny van zijn kruk af. ‘Wil je met me dansen, lieve Eva?’

Blij met de onderbreking stapt Eva van de kruk, pakt zijn uitgestoken hand

vast en laat zich leiden naar de dansvloer. Daar slaat Danny zijn armen innig om haar heen en hij trekt haar dicht tegen zich aan. Daardoor voelt ze zich een beetje opgelaten. Tenslotte heeft ze nooit eerder geschuifeld, maar uiteindelijk geeft ze zich eraan over. Terwijl ze haar ogen gesloten houdt, voelt ze Danny's glad geschoren wang tegen haar wang, zijn warme hand teder op haar rug en zijn andere hand zachtjes strelend door de losse plukjes van haar haar. Het voelt fijn aan en haar hart gaat steeds sneller slaan.

'Weet je wel dat ik je een heel leuk meisje vind, Eva de Jonghe?' fluistert Danny op een gegeven moment in haar oor.

Verrast kijkt Eva naar hem op. Ze raakt gelijk in de ban van de mysterieuze blik die in zijn diepdonkerbruine ogen te lezen staat.

'Echt waar,' gaat Danny verder. 'Je viel me meteen op toen je samen met Anna de discotheek binnenkwam en ik ben blij dat ik je nu in mijn armen heb.' Hij glimlacht en hij buigt zijn hoofd langzaam naar beneden.

Eva's hart slaat een slag over. O jee, hij gaat haar vast kussen.

Op hetzelfde moment is het liedje van Glenn Medeiros afgelopen en de betovering wordt verbroken. Danny houdt zich in en laat haar los. En Eva? Eva blaast zachtjes een zucht van opluchting.

Het volgende moment wordt er een snel disconummer gedraaid. Danny grijpt Eva's handen beet en leidt haar swingend over de dansvloer. Daarbij kijkt hij haar continu intens in de ogen.

Het verbaast Eva dat zo'n knappe jongen haar leuk vindt en ze valt als een blok voor hem. De hele verdere avond gaan Eva en Danny volledig op elkaar in tijdens het dansen, terwijl er afwisselend snelle disconummers als langzame schuifelplaatjes gedraaid worden. De buitenwereld bestaat voor hen niet meer.

Aan de rand van de dansvloer staat een roodharig meisje met haar armen stijf over elkaar heen geslagen. Met koortsachtige fonkelende ogen kijkt ze naar het verliefde stel, haar gezicht is vertrokken van jaloezie. Niemand heeft het in de gaten en al zeker de twee tortelduifjes niet.

6.

‘Zouden jullie het leuk vinden om nog even met ons mee te gaan naar onze flat?’ vraagt Richard, wanneer Anna en Eva op het punt staan om naar huis te gaan. Hij heeft zo’n top avond gehad met Anna dat hij nog geen afscheid van haar wil nemen. Daar staat hij zelf van te kijken. Normaal gesproken verveelt hij zich snel met meisjes. Misschien, omdat ze voor hem in de rij staan en hij ze voor het uitkiezen heeft, zonder dat hij daar moeite voor hoeft te doen. Maar Anna intrigeert hem, omdat ze zich niet zomaar gewonnen geeft. Bovendien vindt hij haar verfrissend met haar ongegeneerde en uitdagende blik. Dat maakt dat hij haar beter wil leren kennen. ‘Zeg alsjeblieft ja,’ zegt hij dan ook. ‘Wij wonen hier niet ver vandaan.’

‘We gaan even overleggen,’ zegt Anna. Ze haakt haar arm in die van haar vriendin en neemt haar mee naar de toiletten.

Peinzend kijkt Danny de meisjes na, of liever gezegd, hij kijkt Eva na, er nog niet over uit of hij de liefde weer toe durft te laten in zijn leven. Hij was er in ieder geval niet naar op zoek geweest. Hij had de meisjes afgezworen, nadat hij twee jaar geleden een zeer slechte ervaring met een meisje had gehad. Natuurlijk gaat hij nog wel met ze om, maar een relatie? Nee, dat wil hij voorlopig niet. Hij geniet liever van zijn vrijheid.

Maar ja, hij kan dat nu wel zeggen, als Cupido eenmaal zijn pijlen gericht heeft, kom je er niet meer onderuit. Ze was hem onmiddellijk opgevallen, toen ze samen met Anna de discotheek binnenstapte, en nadat hij in haar groenblauwe ogen had gekeken was hij verkocht en kreeg hij haar niet meer uit zijn gedachten. Hij had zich ertegen verzet, hoe mooi en bijzonder ze ook is. Hij wil niet weer zijn hoofd stoten. Daarom had hij afleiding gezocht en gehoopt dat in het dansen te vinden. Richard en hij zijn nou eenmaal fanatieke dansers.

Richard is al vanaf de peutertijd zijn beste vriend. Geboren en opgegroeid in het stadje Aldere hebben ze samen elke stap van hun leven gezet. Van de basisschool tot aan de middelbare school, altijd waren ze elkaars steun en toeverlaat. Nu, op hun negentiende jaar, werken ze als boekhouder op hetzelfde accountantskantoor, met ieder hun eigen klantenkring. Ze verdienen goed en na flink gespaard te hebben, hebben ze een paar maanden geleden samen

een flat kunnen kopen. Doordeweeks werken ze keihard om de hoge hypotheek te kunnen blijven betalen, maar in de weekenden gaan ze los. Dan leven ze zich lekker uit op de dansvloer.

Danny's tactiek om Eva uit zijn gedachten te bannen had niet geholpen, want op de dansvloer kreeg hij haar weer in het oog. En goede God, ze had naar hem gekeken, naar hoe hij danste. Dat moet hij toch gewend zijn? Er kijken elk weekend tientallen meisjes naar hem, wanneer hij zich uitleeft op de dansvloer. Deze keer was het anders. Zijn huid had geprikt en zijn hart was twee keer zo snel gaan slaan. Hij raakte ervan in de war en een deel van hem had willen vluchten. Ver weg van dat meisje. Er komt alleen maar ellende van, wanneer hij zich zou inlaten met haar. Daar was hij van overtuigd, maar zijn nieuwsgierigheid naar haar was net even sterker. Vanaf dat moment had hij zich niet langer meer verzet tegen zijn gevoelens.

Bij de toiletten denkt Eva diep na. Haar strenge opvoeding drukt zwaar op haar en haar gedachten malen. Met twee jongens alleen in één huis zitten is ongehoord. Ze ziet haar moeder al voor zich, die de ene na de andere preek voor haar voeten zal gooien als ze hier ooit van hoort.

‘Toe, laten we nog eventjes met de jongens meegaan,’ dringt Anna aan. ‘Wat kan er nou gebeuren? We zijn toch samen?’

‘Maar het is al zo laat,’ stamelt Eva. ‘Ik heb mijn moeder beloofd voor twaalf uur thuis te zijn en het is nu al bijna half twaalf.’

‘Joh, dan komen we toch een uurtje later thuis. So what. Zolang jij je mond houdt tegenover jouw moeder zal er geen haan naar kraaien. En je hebt toch al tegen haar gelogen. Dan kan dit er ook nog wel bij.’

Op het moment dat Eva uiteindelijk toegeeft komt er een roodharig meisje met roodomrande ogen uit een van de toiletten. Ze wast haar handen en wendt zich daarna tot Anna en haar. Haar groenachtige ogen fonkelen. ‘Jullie hebben het toch niet over Danny en Richard, hè? Als ik jullie was, zou ik maar oppassen voor ze. Ze staan nogal bekend als een stelletje players. Verlies daarom niet je hart, want morgen zien ze jullie niet meer staan.’ Met die woorden draait het meisje zich om en verlaat met opgeheven hoofd de toiletten.

Verbouwereerd kijkt Eva haar na en ze vraagt zich af of ze nog wel op het verzoek van Anna in moet gaan. Dat meisje klonk zó overtuigend.

‘Zo, die is gek, zeg,’ roept Anna op een verontwaardigde toon. ‘Zag je hoe hatelijk ze naar ons keek? Waarschijnlijk was ze ooit verliefd op Danny of op Richard en is ze afgewezen. Logisch dat ze hen dan zwart wil maken, maar daar trappen wij niet in, toch?’